

havns Kommune ved Østbanegaarden, ere solgte til en Gennemsnitspris af 50 Kr., dog saaledes, at Grundene mod Østerbrogade ere vurderede til 65 Kr. Jeg tror derfor ikke, at Ministerens Beregning er for høj, og jeg tror ogsaa, der er adskillige, der allerede tænke paa, at der kunde være noget at fortjene for dem. Det er jo med Kommissionærer som det er med Fynboere ved en Boghvedemark — hvis jeg maa bruge det Udtryk, taget der er Fynboere her i Salen — at, naar de gaa forbi en Byggegrund, der er til Salg, mimre de med Munden, og sikkert er der adskillige Kommissionærer, der have mimret ved Tanken om at faa fat i disse Grunde. Jeg tror, at det mindste, de ville kunne udbringes til, er det, den ærede Minister har nævnt.

Der er et Spørgsmaal, jeg gerne vilde nævne i denne Forbindelse, taget jeg ikke ved noget om, hvorvidt Kjøbenhavns Kommune vil engagere sig der. Jeg synes, at Kjøbenhavns Kommune har saa stor Interesse af, hvorledes Gadeanlægene derude blive, at der burde gives den Forkøbsret paa Arealerne. I alt Fald bør den adspørges med Hensyn til den eventuelle Bebyggelse deraf. Spurgt vil den selvfølgelig blive gennem Bygningskommissionen, men jeg synes ogsaa, man i Almindelighed skulde henvende sig til Kjøbenhavns Kommune for at æske dens Mening med Hensyn til disse Arealer.

Det vil naturligvis være Udvalgets Opgave at gennemgaa Overslaget, og som jeg har nævnt, er jeg tilbøjelig til at tro, at Udgiften vil kunne sættes noget ned. Men det er jo ikke blot Udvalgets Opgave at gennemgaa Overslaget, det er ogsaa dets Opgave at gennemgaa Detailtegninger osv. Jeg vil saaledes gøre opmærksom paa, at de Tegninger, der ligge for, ikke antyde Vinduer i Taget. Det vilde dog være for stor en Ulempe i et Hus, om de manglede, og jeg antager derfor, det kun er en Tegnefejl ved Overføringen af Tegningen. Hvis det virkelig er glemt, at der skal være Vinduer i Taget, vil det jo ogsaa være en Regnefejl. At det skulde blive dyrere at bygge disse Huse, fordi Staten bygger dem, tror jeg ikke, eller rettere, det ved jeg, det ikke er. Det er noget Pjank, man har skrevet i forskellige Aviser, at medens man for 100 Aar siden kunde mure 1000 Sten om Dagen, mures der nu, naar det er for Stat og Kommune, i London kun 400 Sten, og af en bestemt Sort Sten endog kun 40 Sten om Dagen. Det er Ting, der kun ere skrevne ud af vedkommende Journalists Fantasi. Der er en bestemt Pris-

kurant, der gælder baade for Staten og private, og Arbejdslønnen er ens, ligeegyldigt om der arbejdes for Staten eller for private. Jeg antager og haaber, at Udførelsen af disse Bygninger vil blive udbudt i Licitation, saa det vil komme an paa, hvem der kan komme lavest ned med Prisen.

Som jeg allerede har nævnt, finder jeg denne Plan i sine Hovedtræk tiltalende. Det hed sig jo tidligere, at Holmens Chef var almægtig. Da man en Gang spurgte en af Holmens Folk om, hvor naar et Skib skulde løbe af Stabelen, bandede han og sagde, at det skulde ske Kl. 12, og da saa vedkommende søgte at tysse paa ham og sagde: „Ja, ja min Ven, om Gud vil“, bandede han igen stygt — det gør man i det hele taget meget derude — og sagde: „Det er ganske ligeegyldigt, for Holmens Chef har sagt, at det skal ske Kl. 12.“ Holmens Chef har altsaa været og er naturligvis endnu en meget mægtig Mand. Den nuværende Minister er jo Exchef paa Holmen. Han har været Chef derude i mange Aar og er nu avanceret op i en højere Stilling, hvor han har endnu mere Magt. Jeg vil derfor udtale Ønsket om, at hans Magt som Holmens Chef maa forplantes her op i Rigsdagen, ikke i Almindelighed — Vorherre bevare os derfor — men i Særdeleshed paa dette Punkt. Jeg vil ønske, han maatte kunne faa den samlede Rigsdag med til at opføre disse Boliger og i det væsentlige paa Grundlag af det Forslag, som ligger for. Jeg ønsker ham alt muligt Held dertil, min Støtte skal i alt Fald ikke udeblive.

Nu har jeg hørt, at dette Forslag skal henvises til Finansudvalget. Den almindelige Coutume er vel sagtens i saadanne Sager, at der bliver nedsat et særligt Udvalg, men jeg kan erkende, at der for denne Sags Vedkommende kan være Grunde for at henvise den til Finansudvalget. Jeg kan erkende det under visse Forudsætninger, thi Finansudvalget har selvfølgelig Betingelser for at bedømme Sagens finansielle Rækkevidde, og Spørgsmaalet har stor finansiell Betydning ikke alene for de Bygningers Vedkommende, der skulle ligge derude, og for dem, der skulle rives ned, men ogsaa for Marinens Arbejderses Stilling i det hele. Derfor finder jeg det ret naturligt, at denne Sag behandles i Finansudvalget. Men jeg vil dog henstille til Finansudvalget, om det ikke, naar det er færdigt med sine Overvejelser om den finansielle Side, vil slippe sit Bytte og lade Sagen vende tilbage til os og overlade den